Kinesiska diakoner.

Skördade skördemän.

Av *RICHARD ANDERSSON* och *OSCAR CARLÉN.*

DEN fruktade liemannen gjorde sitt verk runt omkring oss förra hösten genom en mycket svår koleraepidemi. Slag i slag kommo underrättelser från alla delar av vårt distrikt om många av våra kristnas hemgång. Då vi nu snart stå vid slutet av detta år, ha ej mindre än aderton av medlemmarna i Honanfu församling lämnat de stridandes led. Vi tacka Herren för varje kärve, som han bärgar in i sin lada, men det är svårare att göra detta — även om vi känna att det är till-

börligt och rätt — då han tager skördemännen. Med endast några få dagars mellanrum tog han bort tre av våra trogna ledare och medarbetare. Den förste som fick hembud var

Evangelisten Song Chen-pang.

Han kom till tron på Gud för 14 år sedan och var då f. d. sergeant i den gamla kinesiska armén. Han kunde ej läsa ett ord och var av syndare ansedd som en *storsyndare.* Hans början som kristen var mycket fram och tillbaka, och han fick stå som dopkandidat i omkring fyra år. Men Guds nåd i Kristus kan göra under även med de mest hopplösa. Han hade ett medfött sinne för renlighet och ordning, vilket ej är det vanliga bland kineserna, och så kom han in som portvakt här i Honanfu. Under det dagliga inflytandet av Guds ord växte han i nåden, och då vi ett par år senare öppnade utstation i Iensi — hans hemstad — blev han placerad där.

Mer än en gång under senare år, har han påmint mig om en sak, som var obetydlig nog i och för sig, men som blev av stor betydelse för honom själv och hans arbete. Då vi hade avslutat reparationerna på det nyhyrda huset och jag stod färdig att resa åter till Honanfu, hade jag sagt till honom: »Kom ihåg, Song Chen-pang, att om människor bli frälsta i Iensi eller ej, allt beror på dig.» »Dessa ord», sade han »brände sig in i mitt hjärta, och jag började att känna vilket överväldigande ansvar, som vilade på mig från den dagen.»

Han blev en bönens man och en verklig själavinnare. Det dröjde ej länge, förrän flera kommo till tron genom hans vittnesbörd, och bland dessa var även flera lärare. Den dag, som i dag är, ha vi ej mindre än ett fyratiotal församlingsmedlemmar, som bo spridda i Iensi, Mengtsin och Kunghsien, vilka alla äro en frukt av hans arbete. Han var ej blott evangelist, utan hade också ett verkligt herdesinne, men i den mån församlingen i Iensi växte i kunskap m. m., gjorde sig också behovet av en djupare undervisning i skriften kännbart. För denna uppgift var Song mindre lämpad, och då Ossian Beinhoff började arbetet i Lingpao, bad han att få Song dit, åtminstone för ett år.

Det var här, mitt uppe i ett mycket lovande arbete, som Gud kallade hem sin tjänare. Vi sakna honom mycket, men tacka Herren för vad han fått uträtta genom detta sitt redskap. På honom kunde i sanning tillämpas Pauli ord i 1 Tim. 1: 16: »Men därför har barmhärtighet vederfarits mig, att Jesus Kristus främst på mig skulle bevisa hela sin långmodighet, till en förebild för dem, vilka skulle tro på honom till evigt liv.»

Mer än en gång har jag hört icke-kristna, som väl kände till honom och hans föregående liv säga: »Ja, att den lära, som ni förkunnar, har en förunderlig makt över människor, det kan man ej betvivla, då man ser vad den uträttat med en sådan man som Song Cheng-pang. När han har kunnat

Foto O. Beinhoff.

Medarbetare i V. Honandistriktet.

bli så förvandlad, då är det hopp för vem som helst.»

Ej många dagar efter denne skördemans hemgång, nådde oss underrättelsen, att

Diakonen Kao Sin-seng

dött av samma sjukdom, kolera. Detta var ett nytt, hårt slag, ty han var en av dessa »stilla i landet», som bar vittnesbörd om sin Mästare både i ord och gärning. Han var av naturen en »god man» och åtnjöt stort förtroende i sin hembygd. Den förste, som blev vunnen för Kristus i hans hem och i den trakten, var äldste sonen i hemmet. Denne hörde evangelium för första gången i staden Iyang och trodde samt ledde hela sin familj till Kristus. Som sonen sedan varit borta största delen av sin tid, har hela arbetet på denna plats vilat på fadern. Det har alltid varit en glädje att komma till det hemmet. Sista gången jag var där, sutto vi i rummet, som var avskilt för gudstjänsterna. Jag tog då upp frågan om en byskola i Hancheng, till vilken utstation Kaos by hörde. Det var frågan om, att de troende skulle underhålla denna skola, och då jag talade med diakonen Kao om denna sak, sade han: »Ja, det är ju det minsta vi böra göra för all den nåd, som Gud har beskärt oss, och jag har ofta blygts över, att vi kunna göra så lite, då det är fråga om att bära ansvar och offra för Guds verk.» I ekonomiskt hänseende hade han det nästan alltid trångt och bekymmersamt, vilket tyngde på hans sinne. Han var ej heller stark till sin kropp, och

när koleran kom, saknade han all motståndskraft, varför han förlossades från jorden på endast ett par tre timmar efter det han insjuknade. Han lämnar ett stort tomrum i församlingen, och vi fråga: vem skall fylla hans plats?

Det är så ofta, som Herren tager bort dem, som vi tycka kunna allra minst undvaras för det stora arbetet i hans vingård, och det nästa sorgebud, som bringades oss, var detta:

Äldste Ren

i Iyang är död. Detta var det svåraste slaget av alla. Sedan vi på grund av den ekonomiska krisen måst indraga evangelisten i Iyang, har hela ansvaret och arbetsbördan vilat på äldste Ren. Han har varit outtröttlig i att offra, att leda gudstjänsterna, att gå omkring i församlingen och hjälpa de troende och predika evangelium för de utomstående.

Då han för omkring elva år sedan kom till tron, hade han anställning i yamen, där han var mycket ombetrodd. Ett par år senare bad han, att jag skulle be mandarinen, att han blev fri från denna tjänst, »ty», sade han, »sedan jag börjat ett nytt liv, kan jag ej sköta denna tjänst, vari jag tvingas att ljuga och att bedraga». Jag framförde hans begäran till mandarinen, och denne svarade: »Det kan jag ej gå in på, ty Ren pan-kui är den ende av alla mina underordnade, som jag kan lita på. Dock skall jag lova er det, att då jag en gång flyttas från Iyang, så skall jag styra om, att Ren blir fri.» Han höll sitt ord, och om ett par år kunde

Ren pan-kui säga farväl till livet i yamen, och då tog han sig namnet Ren tsing-ping, vilket betyder i fri översättning: »Herrens soldat».

Det liv, som han hade levat i synden, hade lämnat djupa spår i såväl kropp som själ. Han var en inbiten opiumrökare, och hans hälsa var så försvagad, att det tog honom många år att övervinna verkningarna av denna last. Ibland såg det ut för våra ögon, som att han skulle åter duka under, men genom Guds överflödande nåd blev han övervinnare.

Till naturen var han mycket försiktig, och då det gällde pengar var han helt enkelt snål. Under sin första tid som kristen offrade han det minsta möjliga för Guds verk, men det var ej mindre än ett under att se den förändring, som försiggick hos honom under de senare åren i detta avseende. Han hade en gång liksom en syn, då Herren gick till rätta med honom för hans girighet och visade honom, vad han skulle ha varit, om han ej blivit frälst samt huru det skulle gå, om han toge sin hand ifrån honom. Från den dagen var det, som Ren på nytt blev förvandlad. Aldrig hade han så mycket av det jordiska goda, det hade han verkligen icke, men sedan Gud fått hand om honom helt och om det han ägde, offrade han till det yttersta.

Då det vid våra rådplägningar var fråga om större utgifter för den infödda församlingen, kom ofta den där gamla försiktighetsanden över honom, och han stod emot, men sedan gick han alltid hem

och gjorde mer än alla de andra, som gått med på förslagen utan motstånd.

Herren hade på ett underbart sätt helat hans svaga kroppshydda, så att han var starkare än någonsin, men ändå kom slutet mycket hastigt. Han fick knappast tid att giva sin son några råd med avseende på det ena och det andra av familjens angelägenheter, men vad som rörde församlingen låg tungt på hans hjärta, och det sista han sade var detta: »Se till att kapellet med sidohusen bli väl satta i ordning efter den plan, som vi gjort upp. Lova mig, att du noga ser till att detta blir utfört och gör allt vad du kan för att tjäna Gud och hans verk».

Även missionär Carlén har förlorat en av sina medhjälpare, nämligen:

Äldste Liu Pao-an.

Åter har Herren kallat hem en av sina trogna arbetare, nämligen församlingens äldste här i Juicheng, Liu Pao-an. I sanning känna vi uppfyllelsen av dessa ord: »Du skall saknas, när din plats står tom.»

Liu föddes i byn Lao-chï-keo år 1851. År 1900 blev han antecknad såsom sökare, och 1903 fick han mottaga dopet. Församlingens sammankomster hade då flyttats från Meh-ti-chen till hans hem, där han sedan över ett tiotal år troget tjänade. Redan då predikade han ofta på söndagarna, förestod en opieasyl, samt ledde bönemöten morgon och afton. En tid hade han även en liten gosskola.

År 1913 flyttade jag och min hustru hit till staden och öppnade missionsstation här. Ett år senare kom Liu Pao-an hit till stationen, och allt sedan dess har han tjänat Herren på denna plats. Förra året blev han avskild till äldste efter att i flera år ha varit diakon.

Liu hörde till »de stilla i landet». Han talade ej mycket, utom då han vittnade för sitt folk om Jesus. Då fattades honom ej ord. Det var en lust och glädje för mig, där jag satt i mitt arbetsrum, att lyssna till hans vittnesbörd därute i männens gästrum. Många ha genom honom fått höra evangelium, både i gästrum, gatukapell och ute på marknader i byarna såväl som i staden. Under årens lopp växte han till i nåden och utvecklades till en ganska god predikant. Det blev alltid god behållning efter hans predikan på söndagarna. Framför allt var han en bönens man. Huru ofta fick ej hans lampa stå brinnande på hans rum till närmare midnatt! Mer än en gång har jag gått för att se efter, om han glömt släcka den men har då i stället funnit honom på sina knän i bön.

Något över en vecka var han sjuk, innan han fick flytta till sitt himmelska hem. Då jag på lördagskvällen fick höra, att sjukdomen förvärrades, red jag tidigt på söndagsmorgonen ut till byn. Vid mitt inträde i sjukrummet brast han ut i jubelrop. O, huru glad han blev! Hans hemlängtan var stor, och själv väntade han hämtandet snart, men ej kunde jag tänka, att han var så nära målet.

Samma dag då vi efter predikan i kapellet i staden voro samlade för att fira Herrens Nattvard, fick hans ande flytta hem.

Foto M. Nylin.

Trädgården på Ruichengs missionsstation.

»Öppna fönstret, så jag får se himmelen», sade han.

De öppnade det, han såg, log och gick hem.

Hans begravning blev en riktigt ljuvlig tacksägelsefest, mitt under det våra hjärtan kände den djupa saknaden.

Liu Pao-an hade blivit oss mycket kär. Han var

en fin och taktfull person. Hans långa tjänstgöring i yamen, längre tillbaka, torde bidragit därtill. Vår gamle vän lever i tacksamt minne hos oss alla. Vår bön är: Herre, giv oss många sådana medhjälpare.

»Skörden är mycken, men arbetarna äro få. *Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin myckna skörd.*»

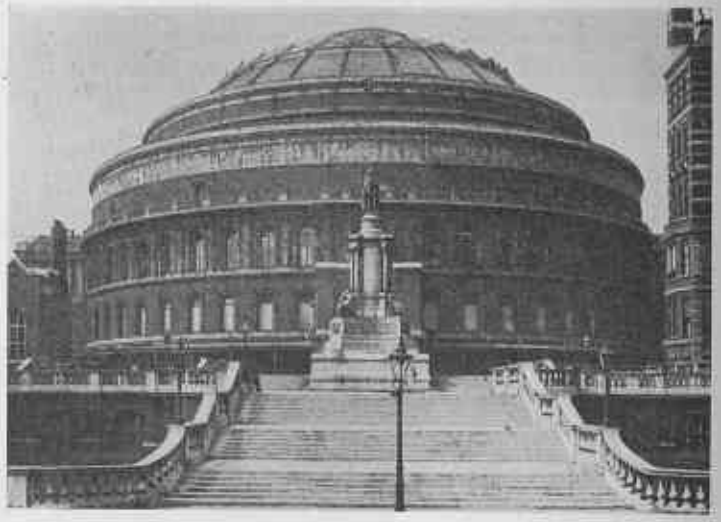

Royal Albert Hall.

På "majmöten" i London.

Av *A. E. MELLQUIST.*

DET religiösa livet i England företer redan under vanliga förhållanden en långt större livlighet än i Sverige. De kristliga organisationernas antal inom och utom de stora kyrkopolitiska grupperingarna äro utomordentligt talrika och utmärka sig för en långt driven »specialisering».

Råkar man dessutom komma till London under våren, har man ett alldeles utsökt tillfälle att studera det religiösa livet i denna dess mångfaldiga